

GLAS SVETEGA ROKA

I z o m a r e

Ljudem, ki ne sprejmejo sami sebe, ali sveta ali pa nočejo, da bi svet za njih vedel, v modernem žargonu pravimo, da so v omari – *In the closet*. O ljudeh, ki pa sprejemajo sami sebe, in svet in jih kaj dosti ne briga, kaj svet o njih misli, pa pravimo, da stopijo iz omare – *comming out of the closet*.

Tudi kristjani lahko živijo v omari, ter morda pokukajo na plano zgolj ob krstu, prvem obhajilu, birmi, za velikonočni žegen, ter če hočejo ali nočejo ob lastnem pogrebu. Dokler se skrivaš v omari, tudi z izgovorom diskretnosti, anonimnosti, pa tudi koga kaj briga, v bistvu sploh ne živiš. Ker te v bistvu skrbi: kaj pa koga briga. Omara je majhen prostor, ki te omejuje. In prej ali slej jo prerasteš. In kdo je kriv, da ti je tesno, brez zraka – menda ne omara?

Jezus Kristus je s svojim rojstvom, krstom in smrtjo na križu stopil iz omare in vstopil na sceno tega sveta. Da bi živel in da bi po njem živeli mi: »**kdor veruje, da je Jezus res Kristus, je rojen iz Boga.**« (1 Jn 5,1). Ko stopiš iz omare, ter začneš udejanjati svojo vero preko nedeljske maše, spovedi, češčenja tiste Jezusove čudovite navzočnosti v Najsvetejšem zakramentu, začneš živeti.

In če živiš v Bogu, in Bog v tebi, če si, ne samo na papirju, shranjenem v omari, rojen iz Boga, torej veruješ in te ni sram in si upaš dejavno izpovedati vero na zgoraj opisan način: »**Kdo pa premaga svet, če ne tisti, ki veruje, da je Jezus Božji Sin.**« Nismo ustvarjeni, za životarjenje v omari, temveč za življenje v svetu. Po Kristusu, s Kristusom in v Kristusu.

Oznaniša župnije Dolenja vas, letnik 34, št. 2, 01. februar 2024

NEKAJ NE ŠTIMA

Morda se je kdo kdaj vprašal: tole z vero, s Cerkvijo, z Bogom nekaj ne štima, ne deluje, nekaj manjka, nekaj ni tako, kot bi moralo biti. To lahko čutimo v svojem srcu, v svojem življenju, ko smo versko dejavni ali nedejavni, o tem razmišljamo, se pogovarjamo, včasih jezimo, zaskrbljeno zremo v prihodnost ali pa topo gledamo v svet. Ljudje vznemirjajo svoje sive celice in prebavne trakke s tem ko se razmišljajo o duhovniškem celibatom, teorijami zarote, blagoslovi homoseksualcev, kateri papež je bolj papeški od apostola Petra itd. Koliko takih misli je dejansko pomembnih za nas ta trenutek?

Razlog, da nekaj ne štima je po vsej verjetnosti v tem, da preveč trpimo za nepomembne stvari. Podobno nam pravi že Jezus v evangeliju o Mariji in Marti: »Marta, Marta, skrbi in vznemirja te veliko stvari, a le eno je potrebno. Marija si je izvolila dobri del, ki ji ne bo odvzet.« (Lk 10,41-42) Ko v življenju ne izbiramo dobrih del, dobrih stvari, ki nam ne morejo biti odvzete, temveč posegamo vsem ostalim, kar je minljivo in shranjeno v preperelih torbah, takrat običajno v **življenju nekaj ne štima**.

Dejansko se ne zavedamo, kaj je dejansko pomembno, kaj življenje drži pokonci in kaj ga tepta. Tako na primer se vsako zimo marsikomu zbudi po **zimski kapeli**, zaradi **mrzle cerkve**. V cerkvi je mraz. Prav gotovo. Če bi bilo drugače, bi bilo čudno. Toda ni problem v mrazu, problem v našem dojemanju mraza, v vprašanju zakaj bi sploh bili na mrazu. Mi smo tisti, ki gremo iz domače tropske vročine, na mraz Antarktike v pičlih petih minutah vožnje za avtomobilom. Če koga v takih razmerah ne zebe – je čudak. Po drugi strani pa čepeti na mrazu in klepetati, opravljati pred mrliško vežico pa ni problema. Naši predniki so šli iz mrzle hiše, prečkali vas zavito v mraz in prišli v mrzlo cerkev. V bistvu so šli iz mraza v mraz. Če bi šli ljudje

danes vsaj peš iz toplega doma v mrzlo cerkev, bi se po tej poti mrazu privadili. Nekaj je tudi v tem, da virusi in bakterije niso prijatelji z mrazom. Topla, majhna zatohla kapela je prej infekcijski inkubator, kakor pa svet prostor. Podobno je poleti: zunaj vroče, doma ali pa na delovnem mestu, v avtomobilu pa klima ustvarja strupen mraz. Dandanes nas lahko poleti v marsikje v notranjosti zebe. Iz vročine v polarni mraz in obratno. In se čudimo, da smo bolni.

Biti v mrzli cerkvi pozimi pa je stvar naše pobožnosti – recimo temu meditacije. Razmišljajte o Jezusu, ki se je rodil v mrzlih jaslicah (v Palestini je tudi poleti ponoči precej mrzlo), marsikatero noč je prečul v molitvi (v Palestini je tudi poleti ponoči precej mrzlo) in za nas je umrl na lesu križa (v Palestini je v lahko v petek popoldne precej vroče). S tem, ko potrpi v mrzli cerkvi pozimi, ali pa poleti v vroči, izražamo in krepimo svojo vero v Jezusovo prisotnost v tabernaklju. Zagotovo ne bomo trpeli in potrpeali za nekaj kar je mrtvo, nepomembno, zgolj za neko idejo ali tradicijo. Temveč bomo potrpeali zgolj za tisto, kar je resnično pomembno. In če nam je vera pomembna, če nam je pomemben odnos z Jezusom, če nam je Jezusova prisotnost v tabernaklju pomembna, potem bomo zagotovo potrpeali in trpeali za nekaj pomembnega in ne nekaj nepomembnega. In to pomembno trpljenje bo obrodilo sad. In čisto malce za dodatek: ko trpimo in potrpiamo zaradi vere: s »svoje strani dopolnjujem v svojem mesu, kar primanjkuje Kristusovim bridkostim, in to v prid njegovemu telesu, ki je Cerkev.« (Kol 1,24)

Problem je torej, da se ne zavedamo, kaj imamo, kaj smo. Ne zavedamo se resničnosti. Če bi šli pozimi peš v cerkev, mraza v cerkvi zagotovo ne bi tako izrazito čutili. Obenem pa je pot, ki jo opravimo tudi meditacija-pobožnost. Pot do cerkve je kot nekakšen most med mano in Bogom. Imamo cilj, vemo kam gremo – v cerkev. Vemo približno koliko časa bo trajala ta pot. In v tem času, lahko razmišljamo: kakšen je moj namen? Kaj pričakujem od Boga? Kaj Bog pričakuje od mene? Kakšen je najin odnos z Bogom? Kaj mu bom jaz njemu in kaj bo On meni daroval? In podobno. Pot, ki jo opravimo do cerkve je priprava na srečanje z Bogom. Naše misli se umirijo, izostrimo svoj namen, začnemo se zavedati kam gremo in zakaj gremo, ter se lahko tako v cerkvi lažje skoncentriramo in smo bolj odprti za milosti, ki prihajajo iz tabernaklja, ali pa spovednice. Če pa se do cerkve vozimo, pa

moramo biti osredotočeni na cesto. In zmanjka tisti čas priprave in zato seveda ne prejmemo in se ne zavedamo milosti, ki naj bi jih prejeli. **In zato nekaj ne štima.**

Ker se ne zavedamo Jezusove resničnosti kaj je sveta maša, marsikoga z moti, **da se sveta maša ne začenja točno ob uri.** Pa mi povejte, katera stvar na tem svetu, ki je resnično pomembna poteka po urniku? Mislim, da nihče ne opravlja velike ali male potrebe po urniku, temveč takrat ko ga prime. Mislim, da se življenje ne začne in ne konča po urniku, tako kot bi si mi to želeli. Zopet se moramo vprašati, koliko mi je pomembna sveta maša? Ali si bom vzel čas in prišel prej, ter na sveto mašo čakal, kakor pač čakamo na pomembne stvari, ali pa bo sveta maša lovila nas? Ko sveta maša postane nepomembna jo zamudimo, ali pa sploh ne pridemo in se jezimo, ker pridemo nekje vmes in tako trpimo zaradi nepomembnih stvari. **In zopet v življenju nekaj ne štima.**

Če boš trpel zaradi nepomembnih stvari, boš nesrečen, prej ali slej boš ponavljal »nekaj ne štima,« ter boš životaril namesto, da bi živel. Če pa boš trpel zaradi pomembnih stvari, pa te bo to osrečevalo. Dajalo ti bo smisel življenja, boš živel in ne životaril. Zato velja pregovor: *»Nosce te ipsum«* - spoznaj samega sebe. Kdo si in kaj si in kaj je v življenju dejansko pomembnega. Vedno moraš imeti pripravljen odgovor na ta vprašanja, če ne v tvojem življenju nekaj ne bo štimalo. In zato je tukaj evangeliji – vesela novica, ker nam pomaga k spoznanju samega sebe. Zato je tukaj Gospod Jezus, da z njim vzpostaviš osebni odnos, ki te izpopolnjuje, dopolnjuje in ti pomaga, da ne trpiš zaradi nepomembnih stvari, ki te pehajo v nesrečo, obup.

Začni se ukvarjat z Gospodom, in Gospod ti bo z veseljem dal svojo milost. V tvoje življenje se bo naselil mir in spokojnost. Ne boš več trpel zaradi nepomembnih stvari, ki te onesrečujejo, temveč zgolj in samo zaradi pomembnih stvari, ki te bodo osrečevale. Zato ne odlašaj: nedeljska maša, sveta spoved, ter pobožnosti, ki jih opravljaš. Če boš to redno opravljal, boš nekega dne, kar tako čez noč spoznal: da si v bistvu srečen, zadovoljen ter da vse v življenju **štima tako kot mora štirati.**

ČIŠČENJE ŽUPN. CERKVE

	Druga sobota v mesecu (ob 10-ih)	Četrta sobota v mesecu (ob 10)
Maj	Dolenja vas 1	Dolenja vas 2
Junij	Dolenja vas 2	Dolenja vas 4
Julij	Humec – lihe številke	Humec – sode številke
Avgust	Mali Humec – lihe št.	Mali Humec – sode št.
September	Za Humcem – lihe št.	Za Humec – sode št.
Oktober	Gredice – lihe št.	Gredice – sode št.
November	Hrib — lihe št.	Hrib –sode št.
December	Lipovec 1	Lipovec 2
Januar	Lipovec 3	Lipovec 4
Februar	Prigorica 1	Prigorica 2
Marec	Prigorica 3	Prigorica 4
April	Rakitnica 1	Rakitnica 2

Druga sobota v mesecu je: 10.2.2024, Prigorica 1. ob 10⁰⁰

Četrta sobota v mesecu je: 24.2.2024, Prigorica 2 ob 10⁰⁰

ZAKRAMENT SV. KRSTA

Vsi starši, kateri bi radi, da Bog njihovim otrokom podeli dar vere, lahko svoje otroke prinesejo h krstu:

11. februar. Obvezna priprava na krst, ki se jo udeležijo starši in botri bo 8. februar ob 17-ih. Pred pripravo naj se starši oglasio v župnijski pisarni ob petkih od 16-17, zaradi vpisa v krstno knjigo. Datumi priprav na krst se lahko spremenijo, spremljajte aktualna tiskana in nedeljska oznanila.

MAŠNI NAMENI – februar 2024

Ker je Sveta maša življenjsko resna zadeva, nekaj navodil in priporočil glede Svete maše

- Sveta maša ni pravica ne dolžnost, je življenje Jezusa Kristusa in kot vsako življenje se lahko začne in konča prej ali kasneje, zato bodite vsaj 10 minut pred uro začetka v cerkvi. Zato boste šli prej iz službe, od doma, vzeli dopust, vztrajali v mrazu in vročini – naj neverniki vidijo, vašo vero. Tudi tako se oznanja evangelij!
- Če hodite redno k obhajilu, morate tudi redno hoditi k spovedi. Prejemanje obhajila brez posvečujoče milosti svete spovedi je nespodobno.
- Obhajilo morate prejeti tako, da duhovnik vidi, da ste obhajilo prejeli. Pri obhajilu naj se vam ne mudi. To je intimni dogodek med vami in Bogom. Duhovnik ni samo delivec, temveč je tudi varuh svetih skrivnosti, zato v primeru, da ne izkažete dovolj spoštljivosti do svete hostije, le to vzame nazaj!
- Tisti, ki se obhajate na usta, »morate usta odpreti tako, da duhovnik položi hostijo na jezik. Ne smete jo prijeti z zobmi, če tako naredite je bolje, da sploh ne hodite k obhajilu« (prim. Joseph Ratzinger – Benedikt XIV.) Pri obhajilu naj se vam ne mudi. To je intimni dogodek med vami in Bogom.
- Mašnih namenov med mašo se ne imenuje posebej, razen pri pogrebni maši – zadušnici. Tisti, ki je dal za mašo ve za kaj (koga), je daroval in Bog ve, za koga (za kaj) se Sveta maša daruje. Kdor bo zavestno pri Sveti maši bo v srcu začutil, da je bila Sveta maša opravljena po danem namenu.

Urnik svetih maš se lahko spremeni. Spremljajte nedeljska oznanila! Ob praznikih je urnik svetih maš napisan posebej! **Mašni nameni se pobirajo osebno v župnijski pisarni na prvi petek v času uradnih ur za naslednji mesec** (npr. marca za april)

Župnijska cerkev je za osebno molitev odprta vsak dan od 9-ih do 18-ih

Zakrament svete spovedi lahko opravite (razen če pride kaj vmes):

- pol ure pred večerno sveto mašo
- po dogovoru

Ob zadnji (smrtni) uri, oz. ko opazite, da se življenje zaključuje, poskrbite, da boste prejeli poslednje zakramente! Zvoniti po toči je prepozno! Ker noben človek ne more biti 24 ur na dan, 365 dni na leto na razpolago, se včasih zgodi, da nisem na razpolago. V tem primeru se obrnite na sosednje župnije.

Bolne in ostarele bom izjemoma obiskal na **prvi četrtek, 1.2**, ker je na prvi petek praznik. Praznik Svečnice preglasi pobožnost Jezusovega Srca, zato je na prvi petek ne bomo obhajali.

JEZUSOVO DAROVANJE

Svečnica ali Jezusovo darovanje je praznik, ki ga obhajamo na začetku meseca februarja. Označuje dogodek, ko so Jezusa starši prinesli v tempelj. Po običaju judovske postave, vsak prvorojenec, živali ali človeka, pripada Bogu. Žival, ki ne bi bila odkupljena mora biti usmrčena, otrok, ki ne bi bil odkupljen mora ostati v templju. Zato je bilo potrebno Jezusa, kot prvorojenca odkupiti. Marija in Jožef sta v templju darovala dva golobčka, kot odkupnino za prvorojenca Jezusa.

V katoliški tradiciji pa ta praznik označuje življenjsko darovanje Bogu posvečenih oseb. Kakor je prvorojenec posvečen Bogu, tako so redovniki, redovnice, duhovniki in škofje posvečeni Bogu.

Kakor so za Jezusa darovali dva golobčka, tako Bogu posvečene osebe darujejo svoje življenje. Življenje Bogu posvečene osebe predstavlja tistega golobčka, ki ga novo izvoljeno Božje ljudstvo daruje Bogu.

To življenjsko darovanje posvečene osebe ponazarja sveča. Sveča uporablja samo sebe, da lahko oddaja svetlobo pa tudi toploto. Tako Bogu posvečena oseba uporablja samo sebe, da imamo v naših cerkvah in cerkvenih skupnostih svetlobo in toploto Jezusa v svetih zakramentih, molitveno priprošnjo vsemogočnemu Bogu.

V ciklu krščanskega življenja je v ospredju darovanje. Ne žrtvovanje. Žrtev je nekaj krvavega, trpečega in bolečega, velikokrat prisiljenega. Bog zato noče žrtve: »Pojdite in se poučite, kaj pomenijo besede: Usmiljenja hočem in ne žrtve. Nisem namreč prišel klicat pravičnih, ampak grešnike.« (Mt 9,13) Jezusova smrt na križu se včasih imenuje žrtev, zaradi prevoda, vendar je v bistvu daritev, ker gre prostovoljno na križ, ter je zato darovanje. Nobena Bogu posvečena oseba ne more biti prisiljena, da se žrtvuje, vedno se daruje. Kakor nas nihče ne more in ne sme prisiliti da se poročimo, krstimo, prejmemo zakrament svete birme, tudi v imenu gole tradicije ne.

Bogu posvečena oseba se torej Bogu prostovoljno daruje, in to je dejanje usmiljenja. Nihče vam ne more izkazati večjega usmiljenja, kot to, da za vas mašuje, da za vas moli, da o vas dobro in lepo misli, da je z vami ne glede na vaš »karakter«. Danes velikokrat jemljemo vse samoumevno, tudi kar se tiče vere, Cerkve in Boga. Zato je vera in Cerkev velikokrat žrtev in ne daritev. In ker je žrtev je nekaj neprijetnega, nekoristnega, ter ne prinaša sreče in zadovoljstva, kot ga prinaša daritev.

BRALCI BERIL

- Preko e-maila lahko predhodno prejmete berilo, da se doma pripravite, v tem primeru pošljite e-mail na: ales.pecavar@rkc.si
- V primeru, da je bralec odsoten in tisti dan, ko je razporejen ne more brati naj poskrbi za zamenjavo.

POSTNI ČAS

V mesecu februarju začnemo s postnim časom, natančneje v sredo 14. februarja na pepelnico.

Postni čas je resnično svet čas, ki ga sodobni marketinški svet še ni privatiziral, kakor je to napravil z vsemi ostalimi zadevami Cerkve: za vse liturgične čase vas bodo v reklamah in medijih pravočasno opozorili ali pa včasih celo nadomestili zastarele podobe: tako nam na prvi november ponujajo noč čarovnic, Miklavž je samo eden izmed treh »dobrih mož«, tradicionalna Božična osem dnevnic, ki jo vsi praznujejo kot osemdnevnic, razen Slovenci, ki smo jo spremenili v devet dnevnic, advent – čas popivanja in veseljačenja, invazivne jaslice, Božič je zamenjal Božiček, ali Xmas, Veliko noč pa velikonočni zajček.

Samo postni čas, je ostal nedotaknjen, ker se trpljenje, odrekanje težko prodaja, ker se s tem težko okraši veleblagovnice, in vendarle je **trpljenje, bolečina, odrekanje sestavni del človeškega življenja**. In postni čas to posvečuje, daje smisel vsemu temu.

Adventni čas je najbolj travmatičen čas, ker sodobni svet in marketing toliko ljudi obsodi, ki so iz različnih vzrokov osamljeni. Biti sam je greh sodobnega sveta. Zato je toliko pritiskov, da bi se ukinil duhovniški celibat. Ker sta za sodobni marketinški svet samec ali samica nezaželena. Januar pa je najbolj depresiven mesec, zaradi neskončnih zabav 'veselega decembra', je še kako hudo iti v službo in delati neskončno dolgočasne zadeve.

Ampak december ne more biti travmatičen in januar ne depresiven, če ima človek pri sebi stvari postavljene na pravo mesto in ima nek zdravo zmeren pristop do življenja in življenjskih dogodkov.

Tej uravnoteženosti pa botruje postni čas. Dodamo tisto, kar manjka in odvezamo tisto, česar je preveč, ter tako stabiliziramo svoje življenje, da tako postanemo zadovoljni. Samo tisti, ki je zadovoljen bo lahko ustrezal definiciji »biti srečen«.

SAMOTA IN OSAMLJENOST

Samota, če jo živiš pravilno, je lahko bodisi če jo izvajaš občasno – zdravilna, bodisi če jo izvajaš redno – rodovitna. Samota je zdravilna in rodovitna. Tudi Jezus se je umikal v samoto, kakor beremo v evangelijih. Štirideset dni v puščavi, v molitvi na gori. ter najbolj znano v Getsemaniju pred križanjem. Tako v puščavi kot v Getsemaniju je bil skušan z osamljenostjo. Vendar je to uspešno prestal.

Osamljenost je lahko skušnjava ali pa tudi preizkušnja. V obeh primerih ni nekaj slabega, lahko pa vodi v zlo. Osamljeni ljudje so bolj nagnjeni k odvisnostim (alkohol, droge, spolnost (pornografija ali menjavanje partnerjev, od družbenih omrežji, itd.), pa tudi tečnarjenju in nezadovoljstvo z vsem.

Biti sam, v samoti, ne sme biti osamljenost. Če se človek, ki je sam po lastni izbiri – celibat ali zaradi življenjskih okoliščin npr. ko ti umre sozakonec, ali pa ne moreš dobiti sozakonca, to samskost izvršuje na napačni način, če se pojavi osamljenost. Postni čas nas kliče k odpovedi in k temu, da nekaj časa preživimo v samoti.

Obstaja nekaj smernic, kako lahko zdravo, zdravilno in rodovitno živimo samskost, še posebej, če se v samoto umaknemo vsake toliko časa npr. v postnem času:

1. Samoto je potrebno živeti v sedanjosti. Spodbudni stavek samote se glasi: »Kaj bom počel sedaj?« Jezus nas posebej opozarja, naj se ne vračamo v preteklost: »Nihče, kdor položi roko na plug in se ozira nazaj, ni primeren za Božje kraljestvo.« (Lk 9,26). Kadar nas miselni tok vrača v preteklost, da razmišljamo in premlevamo pretekle dogodke, še posebej takrat, ko smo za pretekle grehe že prejeli odvezo, se moramo vrniti v sedanjost. Namesto da čepimo in tuhtamo se vprašajmo: »Kaj bom počel sedaj?« Ter se te dejavnosti lotimo. Če smo včeraj začeli nek projekt, ga danes pač mirno nadaljujemo, ter ne razmišljamo, kaj bomo počeli jutri, zakaj: »Bodite torej budni, ker ne veste ne dneva ne ure!« (Mt 2513).
2. Molitev je stvar sedanjosti. Je najbolje porabljen čas, še posebej takrat, ko nas misli odnesejo bodisi v preteklost, bodisi v prihodnost. Če nas ponesejo v preteklost bomo postali kakor solni steber. Lotova žena se je ozirala nazaj in postala solnat steber (prim.: 1 Mz 19,26). Če pa nas odnese v prihodnost bomo trdi od strahu in pričakovanj. Ko nas misli odnesejo, se usedemo, pokrižamo, ter začnemo na glas moliti (brati) iz molitvenika, ali Svetega pisma. Ni toliko pomembno kateri odlomek izberemo. Pomembno je, da beremo počasi, na glas (ker smo sami, nas nihče ne bo slišal), ter pustimo, da Božja beseda prevzame srce, telo, misli in življenje.
3. Nič ne pričakuj. V samoti je nevarno, da kar koli pričakujemo. Ne išči, kar ti manjka. Samota pomeni prepustitev Bogu in zaupanje Bogu, da bo tako ali drugače poskrbel. Ne išči tistega, kar imaš rad, temveč imej rad to, kar imaš. Ta trenutek, v sedanjosti. Sigurno moraš imeti nek cilj v življenju: npr. končati šolo, zgraditi hišo. Lepo in prav. Toda pot do tja, pa prepusti Bogu. Nauči se

sprejemati, kar ti Gospod daje, ter ne skušaj nekaj doseči na silo, ker v tem ne bo blagoslova.

4. Samota je življenje v tišini. Danes je človek nenehno v hrupu. Kar naprej nekaj brenči, ropota in se oglašča. Kar naprej moramo nekaj govoriti, izražati mnenje o vsaki stvari, o vsakem človeku. To je naporno predvsem za naše možgane in naše telo. Kar naprej mora nekaj misliti, razglablјati in posledično smo kar naprej v stresu. Samotarji in tisti, ki se vsake toliko časa odpravijo v samoto, dokazano živijo dlje časa, bolj zdravo in bolj zadovoljno. Tudi in predvsem zaradi tišine. Izklopite mobilne telefone, e-maile, družbena omrežja, oz. določite uro, v kateri se boste ukvarjali s tem. In niti minute dlje. Tišina lahko zopet vzbudi negativen miselni tok. Takrat se obrnimo na točko 1. in 2.
5. Samota ne preprečuje družabnosti. Kartuzijani živijo vsak zase v svoji celici. A vendarle so skupnost. Samota nas odpira k drugemu. Samota ovrednoti naše socialne stike. Trenutki samote omogočijo, da se začnemo zavedati, kaj vse imamo, ter začnemo to ceniti. Sčasoma se naša »socialna baterija« izprazni. Na naše bližnje, s katerimi živimo in delamo začnemo gledati preveč kritično, začnemo opazovati zgolj napake. Ko pa človek preživi nekaj časa v samoti, pa začnemo videti tudi dobre stvari, ter tako naši medsebojni odnosi postanejo pristnejši.

CILJ POSTNEGA ČASA

Postni čas ima svoj cilj. Ni samemu sebi namen. Zagotovo je opredeljen s fizičnim postom – odrekanjem, molitvijo in dobrimi deli. A kakor za vsako stvar, mora imeti svoj smisel, svoj cilj. In cilj postnega časa ni križ na Golgoti, temveč je vstajenje Jezusa Kristusa od mrtvih.

Križ nas sicer opominja, da obstaja trpljenje na tem svetu. A obenem nas opozarja, da moramo trpeti za pomembne stvari. Da trpljenje zaradi nepomembnih stvari ne osrečuje, ne prinaša blagoslova in ni rodovitno.

Zopet se ozrimo na nesrečno Marto: »Marta, Marta, skrbi in vznemirja te veliko stvari, a le eno je potrebno. Marija si je izvolila dobri del, ki ji ne bo odvzet.« (Lk 10,41-42)

S postom – odrekanjem, molitvijo in dobrimi deli, se trudimo odstraniti iz življenja nepomembno trpljenje, postaviti ceno in vrednost naši veri, ki je vera v vstajenje Jezusa Kristusa od mrtvih.

Ker trpimo zaradi nepomembnih stvari, te nepomembne stvari v našem življenju, naš življenjski pogled usmerjajo v tla, namesto, da bi onkraj Golgote zrl v Jezusovo vstajenje od mrtvih.

Jezus Kristus je vstal od mrtvih: to je bistvo naše vere, to je smisel postnega časa, življenja v samoti. Postni čas očiščuje in utrjuje naše misli, naša ravnanja, naše naravnosti, da bomo lahko prišli in videli prazen grob. Da bomo v vsakem trenutku našega življenja imeli upanje, da je Bog Oče tako vsemogočen, da lahko z ljubeznijo Svetega Duha, obudi svojega Sina Jezusa Kristusa, od mrtvih.

Želim Vam, da bi Vam postni čas, odprl oči, srce, življenje in pamet, da boste lahko prepoznali in živeli vstajenje Jezusa Kristusa od mrtvih.

Župnijska pisarna
je odprta
petek od 16-17

Mašni nameni se
pobirajo osebno na
prvi petek v času
uradnih ur za en
mesec.

Sveta spoved
Pol ure pred
večerno sveto mašo
oz. po dogovoru.

**Bolniško
maziljenje**
Za obisk se
dogovorite preko
tel.: 031/347-427

**Duhovnik v UKC
Ljubljana:**
tel.: 041/613-378

**Duhovnik v
bolnici Novo
mesto:**
p. Marko Novak
tel.: 041/742-21

Župnijska cerkev
je odprta vsak dan
od 9-ih do 18-ih
(19-ih poleti)

POSTNA POSTAVA

Na pepelnično sredo se prične postni čas, ki nas spominja, da je življenje kratko in minljivo. Pri današnjem bogoslužju, med obredom pepeljenja, nas bo na to spomnil tudi duhovnik, ko bo izrekel besede: "Pomni človek, da si prah in da se v prah povrneš!" Postni čas je čas, ko se še posebno zavemo svoje grešnosti in minljivosti. Naše odpovedi in dobra dela v postnem času, ki so izraz naše hvaležnosti za vse, kar je za nas storil Bog, so majhne spremembe, ki nam pomagajo rasti in sprejemati trajne odločitve za dobro v svojem življenju.

Cerkev za postni čas določa tudi posebne oblike spokornosti:

Strogi post je na pepelnično sredo in na veliki petek. Ta dva dneva se le enkrat na dan do sitega najemo in se zdržimo mesnih jedi. Strogi post veže od izpolnjenega 18. leta do začetka 60. leta.

Samo zdržek od mesnih jedi je na vse petke v letu. Zunaj postnega časa smemo zdržek od mesnih jedi zamenjati s kakim drugim dobrim delom pokore ali ljubezni do bližnjega. Zdržek od mesnih jedi veže vernike od izpolnjenega 14. leta.

Osrednja molitev je križev pot, ki ga lahko (celo priporoča se) molite tudi sami, kjer koli že ste.

Glas svetega Roka – oznanila župnije Dolenja vas

Odg.: Pečavar Aleš, žpk. Telefon: 031/347-427

E-mail: ales.pecavar@rkc.si